

POSTANOWIENIE

Dnia 24 maja 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Romualda Spyt (przewodniczący)

SSN Beata Gudowska (sprawozdawca)

SSN Zbigniew Hajn

w sprawie z wniosku E. K. i R. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych

o podstawę wymiaru składek,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń

Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 24 maja 2012 r.,

zażalenia wnioskodawczynie R. K. na postanowienie Sądu Apelacyjnego z dnia 20 stycznia 2012 r.,

oddala zażalenie.

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny, Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych postanowieniem z dnia 20 stycznia 2012 r. odrzucił skargę kasacyjną R. K. od wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 24 marca 2011 r. Uznał za chybione powoływanie się przez wnoszącą skargę na art. 398² § 1 *in fine* k.p.c., gdyż spór dotyczył prawa majątkowego o wartości niższej od 10.000 zł, a sprawa, której przedmiot zakreślała zaskarżona decyzja organu rentowego, nie była sprawą o objęcie ubezpieczeniem społecznym; tytuł podlegania ubezpieczeniu społecznemu (umowa o pracę) nie był kwestionowany. Stwierdził, że przedmiotem sporu było ustalenie wysokości podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne oraz fundusz pracy i

fundusz gwarantowanych świadczeń pracowniczych za okres trzech miesięcy (listopad, grudzień 2010 r. oraz styczeń 2011 r.) o wartości 3.680,35 zł, a nie wskazana przez stronę suma wynagrodzeń za 3 miesiące w kwocie 12.900 zł.

W zażaleniu R. K. wniosła o uchylenie zaskarżonego postanowienia, podnosząc, że bez wątplenia jej sprawa nie ma charakteru sprawy o świadczenie (jego wysokość), gdyż pojęcia „objęcie obowiązkiem ubezpieczenia społecznego” nie można sprowadzać tylko do spraw o podleganie bądź niepodleganie obowiązkowi ubezpieczenia społecznego. Jej zdaniem to, że spór dotyczy podstawy wymiaru składki jako jednego z elementów objęcia obowiązkiem ubezpieczenia społecznego, nie odbiera sprawie charakteru sprawy o objęcie obowiązkiem ubezpieczenia społecznego, w których skarga kasacyjna jest dopuszczalna niezależnie od wartości przedmiotu zaskarżenia. W ocenie skarżącej w zakres tych spraw wchodzi zarówno sprawy, w których kwestionowany jest tytuł do objęcia ubezpieczeniem społecznym w ogóle, a także sprawy, w których spór dotyczy wysokości składki, gdyż w takich sprawach organ rentowy kwestionuje treść tytułu podlegania ubezpieczeniom społecznym.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Sprawa, w której wniesiono skargę kasacyjną, jest sprawą o prawa majątkowe, niezależnie od tego, czy dotyczy ustalenia podleganiu ubezpieczeniom społecznym, czy określenia wysokości świadczeń z tego ubezpieczenia. W takich sprawach w skardze kasacyjnej oznacza się wartość przedmiotu zaskarżenia (art. 398⁴ § 2 k.p.c.) m.in. w celu sprawdzenia jej dopuszczalności, stosownie do art. 398² § 1 k.p.c., przewidującego, że skarga kasacyjna jest niedopuszczalna w sprawach o prawa majątkowe, w których wartość przedmiotu zaskarżenia jest niższa niż dziesięć tysięcy złotych, chyba że przedmiotem sprawy jest objęcie obowiązkiem ubezpieczenia społecznego, przyznanie lub wstrzymanie emerytury lub renty.

Treść art. 398² § 1 k.p.c. nie upoważnia do zaaprobowania zaprezentowanego w zażaleniu wniosku, że sprawa wszczęta odwołaniem, w którym kwestionowana jest wyłącznie wysokość świadczenia, uzależniona od

przyjętej podstawy wyliczenia (wynagrodzenia), dotyczy „objęcia obowiązkiem ubezpieczenia społecznego”. Pojęcia te nie pokrywają się w żadnym zakresie, a Sąd Najwyższy przyjmuje, że spór o włączenie określonych świadczeń do podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne nie jest sporem o objęcie obowiązkiem ubezpieczenia społecznego (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 17 lipca 2009 r., I UZ 22/09, OSNP 2011 Nr 5-6, poz. 88, z dnia 8 lutego 2002 r., II UKN 45/01, OSNP 2003 Nr 22, poz. 553, z dnia 9 października 2002 r., II UZ 94/02, OSNP 2004 Nr 6, poz. 107, z dnia 17 września 2008 I UZ 14/08 OSNP 2010 Nr 3-4, poz. 54 oraz z dnia 8 września 2009 r., I UZ 61/09, z dnia 1 września 2009 r., I UZ 72/09 i z dnia 16 czerwca 2009 r., I UZ 16/09 - niepublikowane).

Wartość przedmiotu zaskarżenia w sprawie o wysokość podstawy wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne równa jest różnicy między wysokością składki wskazywaną przez ubezpieczonego i należną, ustaloną w zaskarżonej decyzji za okres sporny, jeżeli jest krótszy niż 12 miesięcy (art. 22 w związku z z art. 398² § 1 k.p.c.). Wskazanie więc przez stronę wartości przedmiotu zaskarżenia jako trzykrotnego wynagrodzenia miesięcznego, było nieprawidłowe. Wysokość wynagrodzenia – podstawy, od której wylicza się należne składki – nie stanowiła przedmiotu sporu.

Mając to na względzie, Sąd Najwyższy zażalenie oddalił jako bezzasadne (art. 398¹⁴ w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c.).